

12 Ιουνίου 2016

Χαιρετισμός του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου κατά τα ονομαστήρια αυτού (11 Ιουνίου 2016)

/ [Πεμπτούσια](#)

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ (11 Ιουνίου 2016)

Προσφιλέστατοι συμπροσευχόμενοι αδελφοί Ιεράρχαι,

Εξοχώτατε κύριε Πρέσβυ,

Εντιμολογιώτατοι Άρχοντες,

Εντιμότατε κ. Γενικέ Πρόξενε της Ελλάδος εν τη Κωνσταντίνου,

Ελλογιμώτατοι εκπαιδευτικοί,

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά και επιπόθητα,

Με πολλήν συγκίνησιν ηκούσαμεν όσα η Ιερότης υμών ανέφερεν διά την ημετέραν Μετριότητα, εκ μέρους της Ιεραρχίας του Θρόνου επί τοις αγομένοις ονομαστηρίοις ημών. Ευχαριστούμεν εκ μέσης καρδίας και αναφωνούμεν μετά του Αποστόλου των Εθνών, του «καυχήματος της οικουμένης» Παύλου: «Χάριτι Θεού ειμι ο ειμι» (Α΄ Κορ. ιε΄, 10).

Ύμνον ευχαριστίας αναπέμπομεν τω εν υψίστοις Θεώ δι' όσα επεδαψίλευσεν εις την ημετέραν Μετριότητα και διότι μας αξιώνει να εορτάσωμεν και εφέτος εν συνάξει επί το αυτό και εν χαρά πεπληρωμένη την τιμίαν μνήμην του Αγίου Αποστόλου Βαρθολομαίου.

Οι άγιοι της Εκκλησίας, η ζωή, οι λόγοι και τα έργα των, αι ιεραί εικόνες και τα

άγια λείψανά των, εικονίζουν την Βασιλείαν του Θεού και τροφοδοτούν τον πόθον της αιωνιότητος.

Αι εκκλησιαστικά εορταί αποτελούν άξονα της εν Χριστώ ζωής. Διαλύουν την αχλύν των βιοτικών μεριμνών, φωτίζουν την πνευματικήν ζωήν, ανοίγουν την πύλην του ουρανού. Η εορτή είναι αναστάσιμος εμπειρία.

Αποτελεί αστοχίαν και πλάνην να ομιλώμεν περί «αργίας» της Κυριακής, της «τη Αναστάσει του Κυρίου τετιμημένης» (πρβλ. Μέγας Βασίλειος, εις την Εξαήμερον, Β΄, Ρ.Γ. 29, 52), και να αναφερώμεθα εις τας εορτάς ως «ελεύθερον χρόνον». Η εορτή δεν είναι ούτε αργία, ούτε ελεύθερος χρόνος. Εορτή σημαίνει σύναξιν και συνάντησιν, πραγματικήν κοινωνίαν ζωής, μοίρασμα της χαράς. Είναι πάντοτε συν-εορτάζειν και συν-χαίρειν και συνδέεται παρ' ημίν πάντοτε με μετοχήν εις την Θεϊαν Λειτουργίαν.

Μέσα εις την Εκκλησίαν του Χριστού, του «αταπεινώτως ταπεινώσαντος το αταπείνωτον αυτού ύψος» και συγκαταβάντος «συγκατάβασιν άφραστον» Λόγου του Θεού (Ιωάννης Δαμασκηνός, Έκδοσις ακριβής της ορθοδόξου πίστεως, γ΄, 1), ο οποίος είναι «το άλφα και το ωμέγα, ο πρώτος και ο έσχατος, αρχή και τέλος» (Αποκ. κβ΄, 13), πορευόμεθα προς την Βασιλείαν Του την οποίαν προγευόμεθα εν τη Θεία Ευχαριστία.

«Γενεά πορεύεται και γενεά έρχεται» (Εκκλ. α΄, 4), και ημείς οι εν Φαναρίω φυλάσσομεν ως κόρην οφθαλμού την ιεράν παρακαταθήκην, ην παρελάβομεν παρά των Πατέρων ημών, ακεραίαν και αλώβητον. Φυλάσσομεν την πίστιν και το δόγμα,

την Θείαν λατρείαν και την κανονικήν τάξιν, τους ναούς και τα αγιασματά μας, τας ιεράς εικόνας και τα άγια λείψανα, τα σχολεία και τα λοιπά ευαγή ιδρύματά μας, αλλά και την φιλανθρωπίαν και την διακονίαν, το δέσιμον με τον τόπον μας, την χαρμολύπην της Ρωμιοσύνης, τον άσβεστον πόθον της αιωνιότητος.

Το θεοσκέπαστον Φανάριον θα παραμείνη έως της συντελείας του αιώνος τόπος «κοινωνίας των μυστηρίων», προσευχής και αγιασμού, προσκυνήσεως του Σταυρού και δοξολογίας της Αναστάσεως του Σωτήρος, πιστότητος εις την Παράδοσιν και ανοικτοσύνης. Η Παράδοσις του Φαναρίου είναι ταμειυτήριον ανεκτιμήτων αξιών και αληθειών διά τον άνθρωπον και τον κόσμον.

Η ημετέρα Μετριότης θα εορτάση εντός του τρέχοντος έτους, ευδοκία του Δοτήρος των αγαθών Κυρίου και Θεού ημών, την συμπλήρωσιν είκοσι πέντε ετών Πατριαρχίας. Καθ' όλην αυτήν την περίοδον ηγωνίσθημεν ψυχή τε και σώματι διά την ευστάθειαν και την ενότητα της Αγιωτάτης Ορθοδόξου Εκκλησίας, διά την προαγωγήν των διαχριστιανικών και των διαθρησκευαικών διαλόγων, διά την προστασίαν του περιβάλλοντος και την οικολογικήν ευαισθητοποίησιν, διά την ειρήνην, την καταλλαγήν και την αλληλεγγύην.

Δεν εσιγήσαμεν απέναντι εις την καταπάτησιν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και εξόχως του δικαιώματος της θρησκευτικής ελευθερίας. Απηυθύνθημεν ευθαρσώς προς την πολιτικήν ηγεσίαν ενταύθα διά την προάσπισιν των δικαίων μας και διά την αντιμετώπισιν χρονιζόντων προβλημάτων και διά να καταγγείλωμεν καταφώρους εις βάρος μας αδικίας. Δεν ελησμονήσαμεν, ούτε μίαν στιγμήν, τα τέκνα της Μητρός Εκκλησίας, τα εγγύς και τα μακράν.

Παντού και πάντοτε, ο λόγος ημών ήτο λόγος αγάπης και αδελφοσύνης. Έχομεν την πεποίθησιν ότι όχι ο διάλογος, αλλά η άρνησις του διαλόγου είναι εμπόδιον η και απειλή διά την μαρτυρίαν της Εκκλησίας σήμερα. Άδελφός» ήτο το όνομα το οποίον εχρησιμοποιούν οι πρώτοι Χριστιανοί διά τα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού. «Ουδέν ούτω Θεώ περισπούδαστον, ως αγάπη' δι' ην και άνθρωπος γέγονε, και μέχρι θανάτου υπήκοος. Διά τούτο γαρ και η πρώτη κλήσις των μαθητών αυτού, αδελφοί δύο γεγονασιν, ενδειξαμένου διά των προοιμίων ευθύς του πανσόφου Σωτήρος, ότι πάντας τους μαθητάς αυτού αδελφικώς συνάπτεσθαι βούλεται» (Ισίδωρος Πηλουσιώτης, Επιστολαί, Ι, 1, Ευσεβίω πρεβυτέρω, Ρ.Γ. 78, 185).

Χαιρόμεθα που φθάνομεν μετά από μακράν και κοπιώδη προετοιμασίαν εις την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Προσευχόμεθα ο Παράκλητος να οδηγήση το έργον της Συνόδου εις αίσιον πέρας, επ' αγαθώ του λαού του Θεού και του κόσμου παντός. Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον ηργάσθη εξ

αρχής με συνείδησιν ευθύνης και χωρίς να φείδεται κόπου και χρόνου, διά την προετοιμασίαν και διά την ολοκλήρωσιν αυτού του ιστορικού εγχειρήματος.

Αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω,

Εύχεσθε διά την εν Αγίω Πνεύματι διεξαγωγήν των εργασιών της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου. Εύχεσθε δι' ημάς τους εν Φαναρίω, διά την Πόλιν των Πόλεων, διά τα απανταχού της γης ευσεβή τέκνα της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας. Σας ευχαριστούμεν ολοψύχως διά την παρουσίαν Σας εις τον ολόφωτον Ιερόν Ναόν του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, διά να συμπροσευχηθώμεν και να συνεορτάσωμεν εν κατανύξει και αγαλλιίασει.

Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν!